

ПАСЛАННЕ СВЯТОГА ЯКУБА

Прывітанне

1 ¹Якуб, слуга Бога і Пана Езуса Хрыста, вітае дванаццаць плямёнаў у дыяспары.

Пра выпрабаванні

²Браты мае, калі трапляеце ў разнастайныя выпрабаванні, з вялікай радасцю прымайце іх. ³Бо ведаеце, што выпрабаванне вашай веры нараджае цярплівасць. ⁴А цярплівасць няхай будзе дасканалая, каб вы былі дасканалыя і беззаганныя, ні ў чым не маючы недахопу.

Малітва аб мудрасці

⁵Калі некаму з вас нестае мудрасці, няхай просіць у Бога, які шчодро дае ўсім і не дакарае, – і будзе дадзена яму. ⁶Але няхай просіць з вераю і не сумняваецца, бо той, хто сумняваецца, падобны да марской хвалі, якую ўздымае і кідае вецер. ⁷Няхай гэты чалавек не думае, што атрымае нешта ад Пана, ⁸як чалавек двудушны, нясталы ва ўсіх сваіх шляхах.

Беднасць і багацце

⁹Няхай хваліцца прыніжаны брат сваім узвышэннем, ¹⁰а багаты – сваім прыніжэннем, таму што праміне, як цвет травы. ¹¹Бо ўзышло сонца і спёкай высушыла траву, і цвет яе апаў, і прыгажосць яе знікла – так і багаты завяне на сваіх шляхах. ¹²Шчаслівы чалавек, які вытрымлівае выпрабаванне, бо, калі будзе выпрабаваны, атрымае вянец жыцця, які Бог абяцаў тым, хто любіць Яго.

Бог – даўца добра

¹³Падчас выпрабавання няхай ніхто не кажа, што Бог выпрабоўвае яго, таму што Бога нельга выпрабаваць злом і сам Ён не выпрабоўвае нікога. ¹⁴Але кожны выпрабоўваецца ўласнай пажадлівасцю, якая прыцягвае і зводзіць. ¹⁵Зачаўшы, яна нараджае грэх, а калі грэх саспее, ён нараджае смерць.

¹⁶Таму не дазваляйце сябе звесці, мае ўмілаваныя браты. ¹⁷Усялякае дараванне добрае і ўсялякі дасканалы дар паходзіць звыш ад Айца святла, у якога няма зменлівасці або ценю змены. ¹⁸Пастанавіўшы, нарадзіў нас Айцец словам праўды, каб мы былі пэўным пачаткам Ягоных стварэнняў.

Слова і чын

¹⁹Ведайце, мае ўмілаваныя браты: няхай кожны чалавек слухае з ахвотай, але не будзе ахвочы да размоў, не будзе ахвочы да гневу. ²⁰Бо чалавечы гнеў не здзяйсняе Божай справядлівасці. ²¹Таму адкіньце ўсялякую нячыстасць і празмерную злосць і прыміце з пакораю пасеянае ў вас слова, якое можа збавіць вашыя душы. ²²Будзьце ж выканаўцамі слова, а не толькі слухачамі, якія падманваюць саміх сябе. ²³Бо той, хто слухае слова, а не выконвае яго, падобны да чалавека, які разглядае свой натуральны твар у люстэрку: ²⁴прыгледзеўся да сябе, адышоў і адразу забыўся, якім быў. ²⁵Аднак той, хто пранікае ў дасканалы закон свабоды і трывае ў ім не як забыўлівы слухач, але як чынны выканаўца, той будзе шчаслівы ў тым, што робіць.

²⁶Калі хто лічыць сябе пабожным, не ўтаймоўваючы свайго языка, але зводзячы сваё сэрца, то марная ягоная пабожнасць. ²⁷Чыстая і беззаганная пабожнасць перад Богам і Айцом – гэта наведванне сіротаў і ўдоваў у іхняй нядолі і захаванне сябе незаплямленым светам.

Вера не зважае на асобу

2 ¹Браты мае, не зважаючы на асобы, майце веру ў Езуса Хрыста, нашага Пана хвалы. ²Бо калі на сход ваш прыйдзе чалавек з залатым пярсцёнкам, у бліскучым адзенні, і ўвойдзе таксама бедны ў бруднай вопратцы, ³і вы паглядзіце на апранутага ў бліскучае адзенне, і скажаце яму: «Ты сядай тут, на добрае месца», а беднаму скажаце: «Ты стань там ці сядай тут, каля падножжа майго», ⁴то ці ж не робіце адрознення між вамі самімі і не становіцеся суддзямі са злымі думкамі?

⁵Паслухайце, мае ўмілаваныя браты. Ці ж не бедных свету выбраў Бог як багатых вераю і спадкаемцаў Валадарства, якое Ён абяцаў тым, хто любіць Яго? ⁶А вы пагардзілі бедным. Ці не багатыя прыгнятаюць вас, ці не яны цягнуць вас у суды, ⁷ці не яны ганьбяць добрае імя, якім вы названы? ⁸Калі аднак выконваеце каралеўскі закон паводле Пісання: «*Любі бліжняга свайго, як самога сябе*», – добра робіце. ⁹Калі ж зважаеце на асобы, то чыніце грэх, а Закон асуджае вас як злачынцаў. ¹⁰Бо кожны, хто захоўвае ўвесь Закон, а зграшыў у нечым адным, становіцца вінаватым ва ўсім. ¹¹Бо той, хто сказаў: «*Не чужалож*», – сказаў таксама: «*Не забівай*». Дык калі ты не чужаложыш, але забіваеш, становішся парушальнікам Закону. ¹²Гаварыце і чыніце так, як тыя, хто мае быць асуджаны паводле закону свабоды. ¹³Бо суд без міласэрнасці чакае таго, хто не чыніў міласэрнасці. Міласэрнасць вышэйшая за суд.

Вера без учынкаў - мёртвая

¹⁴Якая карысць, браты мае, калі нехта кажа, што мае веру, а ўчынкаў не мае? Ці можа вера збавіць яго? ¹⁵Калі брат ці сястра знаходзяцца ў галечы, не маючы штодзённай ежы, ¹⁶а нехта з вас скажа ім: «Ідзіце ў спакой, грэйцеся і насычайцеся», але не дасць ім неабходнага для цела, то якая з гэтага карысць? ¹⁷Так і вера без учынкаў мёртвая сама па сабе. ¹⁸Але нехта скажа: «Ты маеш веру, а я маю ўчынкі». Пакажы мне веру тваю без учынкаў, а я пакажу табе веру маімі ўчынкамі. ¹⁹Ты верыш, што ёсць адзін Бог? Добра робіш. Злыя духі таксама вераць і дрыжаць! ²⁰Але ці хочаш ведаць, пусты чалавеча, што вера без учынкаў мёртвая? ²¹Ці не праз учынкі быў апраўданы айцец наш Абрагам, калі прынёс свайго сына Ісаака на ахвярнік? ²²Ты бачыш, што вера супрацоўнічала з яго ўчынкамі і дзякуючы ўчынкам вера ўдасканалілася. ²³Так споўнілася Пісанне, якое кажа: *«Абрагам наверыў Богу, і гэта залічылася яму як справядлівасць»*, і ён быў названы сябрам Божым. ²⁴Бачыце, што чалавек апраўдваецца праз учынкі, а не толькі праз веру. ²⁵Таксама і Рахаб, распусніца, ці ж не ўчынкамі была апраўдана, калі прыняла пасланцоў і адправіла іх іншай дарогай. ²⁶Бо, як цела без духу мёртвае, так і вера мёртвая без учынкаў.

Утаймаванне языка

³¹Браты мае, няхай нямногія з вас імкнуцца стаць настаўнікамі, ведаючы, што будуць асуджаны больш сурова. ²Бо ўсе мы спатыкаемся шмат у чым. Калі хто не грашыць словам, гэта чалавек дасканалы, здольны ўтаймаваць таксама ўсё цела. ³Калі мы кладзем цуглі ў рот коням, каб яны слухаліся нас, то і кіруем усім іхнім целам. ⁴Вось і караблі, хоць такія вялікія і гоняць іх моцныя вятры, аднак маленькае стырно скіроўвае іх, куды пажадае воля стырнавога. ⁵Так і язык – малая частка цела, а хваліцца многім. Паглядзі, які малы агонь падпальвае вялізны лес! ⁶Язык – гэта агонь, свет несправядлівасці; змешчаны паміж нашых членаў, язык апаганьвае ўсё цела і запальвае кола жыцця, а сам запальваецца ад геены. ⁷Бо ўсялякі від звяроў, птушак, паўзуноў і марскіх стварэнняў утаймоўваецца і ўтаймаваны чалавечай істотай, ⁸аднак ніхто з людзей не можа ўтаймаваць язык – нястрымнае зло, поўнае смяротнай атруты. ⁹Ім мы благаслаўляем Пана і Айца і ім праклінаем людзей, створаных на Божае падабенства. ¹⁰З тых самых вуснаў выходзіць благаслаўленне і праклён. Не павінна, браты мае, так быць. ¹¹Ці ж з той самай крыніцы выцякае салодкая і горкая вада? ¹²Ці можа, браты мае, смоква радзіць аліўкі, ці вінаградная лаза смоквы? Так і салёная крыніца не можа даваць салодкай вады.

Сапраўдная мудрасць

¹³Хто з вас мудры і разумны? Няхай добрымі паводзінамі пакажа свае ўчынкi ў мудрай лагоднасці. ¹⁴Але калі ў сэрцы вашым вы маеце горкую зайздрасць і сварлівасць, то не хваліцеся і не хлусіце насуперак праўдзе. ¹⁵Бо гэта не мудрасць, якая прыходзіць звыш, але зямная, цялесная, д’ябальская. ¹⁶Дзе зайздрасць і сварлівасць, там бязладдзе і ўсякая ліхая справа. ¹⁷А мудрасць, якая прыходзіць звыш, найперш – чыстая, потым – міралюбная, ласкавая, пакорлівая, поўная міласэрнасці і добрых пладоў, бесстаронняя, некрывадушная. ¹⁸А плод справядлівасці сеюць у спакоі тыя, хто чыніць спакой.

Супраць нязгоды

⁴¹Адкуль войны і змаганні сярод вас? Хіба не з вашых пажадлівасцяў, якія змагаюцца ў вашых частках? ²Жадаеце, а не маеце; забіваеце і зайдрасціце, а не можаце дасягнуць; змагаецеся і ваюеце. Не маеце, таму што не просіце; ³просіце, і не атрымліваеце, таму што дрэнна просіце, каб растраціць на свае пажадлівасці. ⁴Чужаложнікі, ці не ведаеце, што сяброўства з гэтым светам – гэта варожасць з Богам?

Таму калі нехта хоча быць сябрам свету, ён становіцца ворагам Бога. ⁵Ці вы лічыце, што Пісанне дарэмна кажа: «Зайздросліва прагне духа, які жыве ў нас»? ⁶Таму яшчэ большую дае ласку, паколькі кажа:

*«Бог супраціўляецца ганарыстым,
а пакорным дае ласку».*

⁷Таму пакарыцеся Богу, а супраціўляйцеся д’яблу, і ён уцячэ ад вас. ⁸Наблізьцеся да Бога – і Ён наблізіцца да вас. Ачысціце рукі, грэшнікі, і асвяціце сэрцы, крывадушнікі. ⁹Смуткуйце, плачце і галасіце. Няхай смех ваш абвернецца ў плач, а радасць – у сум. ¹⁰Прынізьцеся перад Панам – і Ён узвысіць вас.

Супраць асуджэння бліжняга

¹¹Браты, не абражайце адзін аднаго. Хто абражае ці асуджае свайго брата, той абражае і асуджае Закон. Калі ты асуджаеш Закон, то ты не выканаўца Закону, але суддзя. ¹²Адзін ёсць заканадаўца і суддзя, які можа збавіць і загубіць. А хто ты, што судзіш бліжняга?

Памылковасць людскіх планаў

¹³Вось цяпер вы кажаце: «Сёння ці заўтра адправімся ў пэўны горад і правядзем там год, будзем гандляваць і зарабляць». ¹⁴Між тым вы не ведаеце,

якім будзе заўтра вашае жыццё. Бо вы – пара, якая з’яўляецца на імгненне, а потым знікае. ¹⁵Замест таго, вы павінны былі б сказаць: «Калі Пан захоча, мы будзем жыць і зробім тое ці іншае». ¹⁶Вы ж цяпер хваліцеся ў ганарлівасці вашай. Усялякае такое выхвалянняе дрэннае. ¹⁷Таму кожны, хто ведае, як рабіць дабро, і не робіць, той чыніць грэх!

Супраць багацеяў

⁵ ¹Вось цяпер вы, багатыя, заплачце і загаласіце над вашымі няшчасцямі, што прыходзяць да вас. ²Багацце вашае згіло, і вопратку вашу патачыла моль. ³Золата ваша і срэбра паржавела, ржа іх засведчыць супраць вас і з’есць вашыя целы, як агонь. Вы сабралі скарб у апошнія дні. ⁴Вось кліча плата, якую вы затрымалі працаўнікам, што жалі вашыя палеткі, і крык жняцоў дайшоў да вушэй Пана Магуццяў. ⁵Вы жылі на зямлі ў распусце і раскошы, вы насыцілі сэрцы вашыя ў дзень забою. ⁶Вы асудзілі і забілі справядлівага. Ён не супраціўляўся вам.

У чаканні прыйсця Пана

⁷Цярплівымі будзьце, браты, ажно да прыйсця Пана. Вось земляроб чакае каштоўнага плоду зямлі і дзеля яго доўга церпіць, пакуль не атрымае *плод, ранні і позні*. ⁸Будзьце цярдлівыя і вы, умацуйце вашыя сэрцы, бо набліжаецца прыйсце Пана. ⁹Не наракайце, браты, адзін на аднаго, каб не быць асуджанымі; вось Суддзя стаіць пры дзвярах. ¹⁰За прыклад вытываласці і цярдлівасці, браты, вазьміце прарокаў, якія прамаўлялі ад імя Пана. ¹¹Вось, мы называем шчаслівымі тых, хто выцерпеў. Вы чулі пра цярдлівасць Ёва і бачылі яго канчатковую ўзнагароду ад Пана, бо *Пан шматмиласцівы і літасцівы*.

Не клянiцеся!

¹²Але перадусім, браты мае, не клянiцеся ні небам, ні зямлёю ці якою іншаю клятваю. Няхай жа ваша «так» будзе «так», а ваша «не» будзе «не», каб вам не патрапіць пад суд.

Намашчэнне хворых і малiтва

¹³Нехта сярод вас пакутуе? Няхай моліцца. Нехта радасны? Няхай спявае. ¹⁴Нехта сярод вас хварэе? Няхай пакліча прэзбітэраў Касцёла, а яны няхай памоляцца над ім і намасцяць яго алеем у імя Пана. ¹⁵Малiтва веры ўратуе хворага, і Пан падыме яго, а грахі, якія ўчыніў, будуць адпушчаны яму. ¹⁶Прызнавайцеся адзін аднаму ў грахах і малiцеся адзін за аднаго, каб быць аздароўленымі; бо шмат можа шчырая малiтва справядлівага. ¹⁷Ілля быў

чалавекам, падобным да нас. Ён памаліўся моцна, каб не было дажджу, і не было дажджу на зямлі тры гады і шэсць месяцаў. ¹⁸Пасля памаліўся зноў, і неба спаслала дождж, а зямля дала свой плён. ¹⁹Браты мае, калі хто з вас збочыў са шляху праўды, а нехта вярнуў яго, ²⁰няхай ведае: хто вярнуў грэшніка з яго аблуднага шляху, збавіць душу ягоную ад смерці і закрые мноства грахоў.

© Канферэнцыя Каталіцкіх Біскупаў у Беларусі, Мінск 2017